

Arendsoog en de 'Avondmannen'

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Arendsoog
en de
'Avondmannen'*

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1979

© P. Nowee, 1979

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1049 5 (paperback)

ISBN 978 90 499 1163 8 (hardback)

ISBN 978 90 499 1107 2 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Het verhaal van Soakes

‘Mister Stanhope?’

Bob Stanhope – die jullie beter kennen onder zijn bijnaam Arendsoog – legde het pak spijkers terug op de toonbank van de ‘General Store’ en draaide zich langzaam om. Vóór hij de man, die hem aangesproken had, gezien had, wist hij al dat het een vreemdeling moest zijn. Niemand in Dorwan zou onze vriend bij zijn achternaam noemen. Voor iedereen in het stadje was hij ‘Bob’.

‘Goedemiddag,’ groette hij, terwijl hij met de wijsvinger van zijn rechterhand tegen de rand van zijn hoed tikte. Zijn getrainde ogen namen de man intussen snel op. Er viel hem onmiddellijk een grote tegenstrijdigheid op. De gegroefde handen en het verweerde gezicht van de onbekende wezen erop, dat hij gewend was om in de open lucht handenarbeid te verrichten. Het effen grijze, weliswaar wat versleten kostuum en de eveneens grijze bolhoed deden echter het tegendeel vermoeden.

‘Soakes is de naam, sir,’ stelde de vreemdeling zich voor. ‘Ik hoop, dat u mij niet kwalijk neemt dat ik u zomaar aanspreek...’

Arendsoog schoot in de lach. ‘Waarom zou ik dat doen, mister Soakes? Ik ben de president niet bij wie men een audiëntie moet aanvragen!’

‘Nee... maar ik dacht...’ Wat hij precies dacht, sprak Soakes niet uit. Hij onderbrak zichzelf en vervolgde: ‘Ik wist alleen, dat u hier ergens in de buurt een ranch hebt. Ik hoopte in Dorwan iets wijzer te worden en de eerste de beste die ik aansprak had u net deze winkel zien binnengaan.’

‘Wat kan ik voor u doen, sir?’ vroeg Arendsoog, toch wel wat nieuwsgierig.

Soakes keek wat schichtig om zich heen. Hij liet zijn stem dalen tot een zacht gefluister. ‘Ik kwam uw hulp vragen, mister Stanhope...’ En alsof hij zich plotseling realiseerde, dat hij zich versprak, ging hij haastig verder: ‘Oh, het is niet voor mijzelf... Eigenlijk heeft mijn stiefkind

uw hulp nodig...' Hij wees met zijn duim over zijn schouder naar de deur achter hem.

Arendsoog boog zich iets opzij, waardoor hij naar buiten kon kijken. Het stief'kind' bleek een boom van een knul van een jaar of zeventien te zijn. Hij stond naast zijn paard en keek geïnteresseerd naar het drukke gedoe in de hoofdstraat.

'Kan ik u ergens... eh... onder vier ogen spreken, mister Stanhope?' zei Soakes geheimzinnig. 'Het gaat om een zaak van het allergrootste belang...'

Arendsoog dacht even na. 'Waar had u de nacht willen doorbrengen, sir?' vroeg hij dan.

'We hebben twee nachten in de open lucht geslapen,' antwoordde Soakes. 'Eerlijk gezegd hebben wij nog geen plannen voor de komende nacht gemaakt.' Hij keek een beetje hulpeloos.

'Als ik mijn inkopen hier gedaan heb, vertrek ik naar mijn ranch. Het is een paar uur rijden. Als u daar geen bezwaar tegen hebt, bent u welkom als mijn gast.' En haastig voegde Arendsoog eraan toe: 'Hetzelfde geldt natuurlijk ook voor uw stiefzoon.'

Er verscheen iets dat op een glimlach leek op het gezicht van Soakes. 'We nemen uw aanbod graag aan, mister Stanhope. Zal ik dan buiten op u wachten? Dan kunt u in alle rust uw zaken hier afhandelen.'

'O.K. Ik ben in tien minuten bij u,' antwoordde Arendsoog. Peinzend keek hij Soakes na, terwijl deze de General Store verliet. Een vreemd gevoel bekreep hem. Wat had hij zich op de hals gehaald door deze volkomen onbekende gastvrijheid te verlenen? In wat voor wespennest had hij zich nu weer gestoken...?

Ze zaten op de veranda voor het hoofdgebouw van de S-ranch: Arendsoog, zijn Indiaanse vriend Witte Veder, mister Soakes en diens stiefzoon, die Pete Wale heette. Sinds het vertrek uit Dorwan had Pete niet veel gesproken. Hij was beleefd geweest tegen Arendsoogs moeder, vriendelijk tegen Ann, de zuster van onze vriend, maar er was geen woord te veel over zijn lippen gekomen. Hij was bepaald niet klein voor zijn leeftijd. Zijn brede schouders en kolenschoppen van handen wezen erop, dat hij zeker ook niet te lui was om te werken.

Arendsoog mocht hem graag en uit de reacties van zijn moeder, zijn zuster en Witte Veder maakte hij op, dat hij niet de enige was. Ann had tweemaal een grapje gemaakt onder het eten en tweemaal ook had hij gelachen. En juist op die momenten had Arendsoog zijn blik bijna

niet van het gezicht van de jongen kunnen afhouden. Want hoewel zijn stem lachte en er een vriendelijke trek op zijn gezicht verscheen, bleven zijn ogen droevig in de verte staren.

Diezelfde blik lag ook nu weer in zijn ogen, terwijl zij op de veranda zaten en over koetjes en kalfjes praatten. Hij nam nauwelijks deel aan het gesprek en het was duidelijk, dat hij met zijn gedachten heel ergens anders was.

‘Zullen we het eens over de reden van uw komst naar Dorwan hebben, mister Soakes? Of eigenlijk moet ik zeggen: uw komst naar Mining-Valley, want de S-ranch hoort bij dat dorp,’ kwam Arendsoog na enige tijd ter zake.

Soakes ging rechtop zitten, schraapte zijn keel een paar maal, wierp een blik op Pete, die ogenschijnlijk Arendsoogs woorden niet gehoord had, en stak van wal.

‘Zegt de naam Minas Gerais u iets?’ En nog voor Arendsoog of Witte Veder iets had kunnen zeggen, vervolgde hij: ‘Ik neem aan van niet. Minas Gerais is namelijk een provincie in Brazilië, waar in het begin van deze eeuw – zo rond 1820 – honderden gelukzoekers naartoe trokken omdat er diamanten gevonden waren. Na een paar jaar was de rust echter weergekeerd omdat er nauwelijks spectaculaire vondsten werden gedaan. Een twintigtal jaren geleden herhaalde de geschiedenis zich en weer trokken van heinde en verre honderden mensen naar de Braziliaanse provincie. Eén van hen was Jack Wale, de vader van Pete...’ Hij zweeg even en keek zijn stiefzoon van opzij aan. Pete’s starende blik probeerde echter nog steeds de duisternis van de nacht te doorboren. Kennelijk had hij geen woord gehoord van hetgeen Soakes verteld had.

‘Mister Wale was niet erg gelukkig,’ ging Soakes dan weer verder. ‘In Minas Gerais werden de meeste diamanten in grintbanken aangetroffen en af en toe vond Wale er een van een paar karaat...’

‘Karaat?’ onderbrak Arendsoog hem. ‘Hoeveel is dat?’

‘Het gewicht van edelstenen wordt in karaten aangegeven,’ antwoordde Soakes schoolmeesterachtig. ‘Eén karaat is ongeveer tweehonderd milligram. Ofwel... een diamant van vijf karaat weegt maar één gram.’ Hij keek Arendsoog onderzoekend aan. Onze vriend had de grootste moeite om een glimlach te onderdrukken en knikte vaag.

‘Wel,’ vervolgde Soakes dan, ‘Mister Wale vond net genoeg van het kostbare materiaal om in leven te blijven. Op dat gebied was hij dus niet erg gelukkig. Daar stond echter tegenover, dat hij er de grootste

schat uit zijn leven vond: zijn vrouw... Pete's moeder...'

Er kwam plotseling beweging in de jongeman. Als door een slang gebeten schoot hij overeind en voor Arendsoog en Witte Veder van hun eerste verbazing bekomen waren, sprong hij van de veranda af en liep met grote stappen de duisternis in.

'Pete...! Wat...'

'Laat u hem maar, mister Stanhope,' zei Soakes zacht. Zijn stem had nu iets zalvends gekregen. 'De jongen heeft zielsveel van zijn moeder gehouden en is nog steeds niet over het verlies heen.'

Arendsoog, die gedeeltelijk overeind gekomen was, liet zich weer zakken. Hij keek naar de jongeman, die bij het hek, dat het erf omgaf, was blijven staan. De scherpe ogen van onze vriend zagen, dat Pete's handen de bovenste plank van het hek zo stevig omklemden dat het leek of hij het hout wilde verpulveren.

'Gaat u verder, mister Soakes.'

'Zoals ik dus al zei leerde Jack Wale in Brazilië zijn vrouw kennen. Zij was een eenvoudig meisje met een hart van goud. Jack had het niet beter kunnen treffen. Een jaar na hun huwelijk werd hun enig kind, Pete, geboren. Jack Wale was intussen zijn wilde haren een beetje kwijt geraakt. Hij had een huisje gebouwd voor zijn gezin en bewerkte een stuk grond. Maar het bloed kruipt nu eenmaal waar het niet gaan kan en af en toe trok hij er dan ook voor een paar weken tussenuit om zijn geluk weer eens te proberen. Toen hij weer eens voor een dag of veertien van huis was, gebeurde het verschrikkelijke. Zijn vrouw was naar het dichtstbijzijnde dorp gegaan om inkopen te doen en werd in de enige straat die het dorp rijk was, lastig gevallen door een dronken gelukzoeker. Een van de inwoners nam het voor haar op... Er ontstond een ordinaire vechtpartij, waarbij de dronken gelukzoeker het onder-spit dreigde te delven. Toen trok hij zijn revolver...' Weer zweeg hij even alsof hij de spanning wilde opbouwen.

'Zoals ik al zei was de kerel dronken en absoluut niet in staat om een gericht schot af te vuren. Hij miste zijn tegenstander dan ook ruimschoots... en trof Pete's moeder vol in de borst. Ze overleed ter plaatse... Pete, die met zijn moeder meegegaan was, is van dit alles getuige geweest.'

'Wat een verschrikkelijke ervaring voor een kind,' mompelde Arendsoog. Onwillekeurig dacht hij terug aan de dag waarop hij gehoord had, dat zijn vader door schurken was vermoord. Hij was toen zestien jaar geweest. De tragische gebeurtenis had de loop van zijn

hele verdere leven bepaald. 'Hoe oud was Pete toen dit gebeurde?' vroeg hij zacht.

'Dertien, bijna veertien jaar,' antwoordde Soakes.

'Dertien jaar!' herhaalde Arendsoog.

'En wat de hele zaak nog triester maakte, was het feit, dat Pete zijn vader als het ware de schuld van het gebeuren gaf,' ging Soakes verder. "Als vader niet weg was geweest..." zei hij honderden malen... Het heeft me vele tientallen uren gekost om dat uit zijn hoofd te praten. Als zijn vader op het moment van de ruzie op de kleine farm aan het werk was geweest, zou hij ook niets hebben kunnen doen. Mrs. Wale en Pete gingen een paar maal per week naar het dorpje. Pete's vader ging echt niet altijd mee.'

'Even een vraag, mister Soakes,' viel Arendsoog hem in de rede. 'U zei net dat het u vele uren heeft gekost om Pete uit het hoofd te praten, dat zijn vader schuld had aan de dood van zijn moeder... Mogen wij misschien weten in welke... eh... verhouding u tot de familie Wale stond?'

'U bedoelt te vragen wie ik eigenlijk ben en wat ik met deze hele zaak te maken heb,' antwoordde Soakes nuchter. 'Ik had die vraag natuurlijk verwacht, mister Stanhope.' Hij glimlachte vaag.

'Behoorde u ook tot de groep gelukzoekers?' vroeg Arendsoog haastig. Om de een of andere reden geneerde hij zich voor zijn vraag.

'Nee, sir! Mijn vak is... eh... koopman.' Soakes scheen even naar het woord te hebben moeten zoeken. 'Een reizende koopman, zou u me kunnen noemen. Gelukzoekers bevinden zich meestal op plaatsen, die ver van de bewoonde wereld af liggen. En toch hebben ze aan duizend en één dingen behoefte. Munitie voor hun wapens, een nieuwe veldfles, een houweel omdat hun oude gebroken is, koffie, kleding... enfin, noemt u nog maar een paar honderd dingen op.'

'U was dus een soort marskramer,' begreep Arendsoog.

'Zo zou u mijn vak inderdaad kunnen omschrijven. Ten tijde van de dood van Pete's moeder was ik toevallig in het dorpje om mijn voorraden aan te vullen. Ik trok mij het lot van de arme jongen aan en besloot voor hem te zorgen tot zijn vader teruggekeerd was.'

'In die tijd u kennen Pete's vader?' Het was voor het eerst dat Witte Veder zich in het gesprek mengde en om de een of andere reden kwam zijn vraag aan als een schot in de roos.

Soakes was heel even van de wijs gebracht. Hij mompelde een paar maal 'eh... eh...', krabbelde nerveus met de rechter wijsvinger onder zijn neus en zocht zichtbaar naar de juiste woorden. 'Eh... inderdaad,'

antwoordde hij toen. 'Ik had hem een paar maal ontmoet, terwijl hij in de grintbanken bij de Rio Paraopeba aan het werk was. Hij was een vriendelijke man, die vaak iets van me kocht.'

Arendsoog luisterde maar met één oor. Toen hij Soakes gevraagd had wat de man met de familie Wale te maken had, had Soakes geantwoord dat hij die vraag verwacht had. Het stond echter als een paal boven water, dat hij Witte Veders vraag niet verwacht had!

Soakes had zijn zelfvertrouwen intussen weer volledig hervonden en praatte rustig verder. 'Een paar dagen na de dood van zijn vrouw keerde Wale terug naar zijn farm. Ik zie het als het ware weer allemaal gebeuren... Wale reed bijna juichend het erf op. Tussen duim en wijsvinger had hij een diamant... diamant...' Soakes ademhaling ging nu plotseling hortend. 'Nog nooit in mijn leven heb ik zo'n grote diamant gezien... Honderdvijftig, misschien wel tweehonderd karaat schatte ik... Jack Wale was op slag een rijk man! U zult begrijpen hoe hard de klap dan ook aankwam, toen ik hem moest vertellen dat zijn vrouw overleden was. Hij had plannen gemaakt om samen met vrouw en kind terug te keren naar de States, de diamant te verkopen om de rest van zijn leven geen financiële zorgen meer te hebben.

Dagenlang was hij volledig groggy. Hij verwaarloosde zijn farm, bracht uren door bij het graf van zijn vrouw en verloor tegelijk zijn zoon geen moment uit het oog. Na een week of drie kwam de kentering. Behalve die ene grote... eh... wonderdiamant had hij ook nog een paar kleinere steentjes gevonden. Die verkocht hij in Belo Horizonte. Hij deed geen enkele moeite om te proberen zijn kleine farm te verkopen en begon aan een lange reis door onherbergzaam gebied naar de kust. In een klein havenstadje vonden we een boot, die via Mexico naar Galveston in Texas zou varen.'

'We?' vroeg Arendsoog langs zijn neus weg.

Soakes knikte. 'Ik wilde eigenlijk allang terug naar de States, maar ik zou nog wel een paar jaar hebben moeten sparen om het geld voor de overtocht bij elkaar te krijgen. Uit dankbaarheid voor mijn goede zorgen voor zijn zoon bood Jack Wale aan om de overtocht te betalen. Ik moet eerlijk bekennen, dat ik die buitenkans met beide handen aangreep.'

Vanuit een ooghoek zag Arendsoog, dat Pete zijn plaats bij het hek verliet en naar de stallen slenterde. Hij besloot om hem maar zijn gang te laten gaan. 'Ik ben een slechte gastheer,' zei hij verschrikt. 'Wilt u iets drinken, mister Soakes?'

'Heel graag, sir. Dan zal ik daarna mijn trieste verhaal afmaken...'

HOOFDSTUK 2

De Avondster en de 'Avondmannen'

Soakes had bepaald niet overdreven, toen hij het over een 'triest verhaal' had gehad. De reis van Jack Wale en zijn zoon Pete was in een onvervalst drama geëindigd.

Al spoedig was iedereen aan boord van de 'Sea-eagle' (zeearend), zoals het schip heette, op de hoogte van het feit, dat Jack Wale een ongelooflijk grote diamant had gevonden. Toen het eenmaal zover was, had Jack er ook geen geheim meer van gemaakt. Aan iedereen die het horen wilde had hij zelfs verteld waar hij de diamant bewaarde. Naar zijn zeggen had hij hem verborgen in de holle hak van een van zijn laarzen, die hij dan ook vierentwintig uur per dag had aangehouden.

Na een lange reis was de Sea-eagle de haven binnengelopen van een stadje in het noorden van Mexico. Toen de boot de volgende morgen de haven weer uitvoer, bleken er vier mannen minder aan boord te zijn. Eén van hen was... Jack Wale. Soakes had de kapitein ervan kunnen overtuigen, dat Jack Wale nooit en te nimmer vrijwillig zijn zoon alleen zou laten. De kapitein was weer voor anker gegaan en een half uur later al was het levenloze lichaam van Jack uit de haven opgevist. Hij was door verdrinking om het leven gekomen en... zijn laarzen ontbraken. Het is haast overbodig te vertellen welke diepe indruk de dood van zijn vader, zo kort na die van zijn moeder, op de jonge Pete had gemaakt. Soakes had begrepen, dat hij de jongen nu helemaal niet meer alleen kon laten en had hem als zijn 'stiefzoon' geadopteerd.

Het weer had de Sea-eagle niet meegezeten en toen het schip, veel later dan verwacht, de haven van Galveston binnenliep, wachtte hun een grote verrassing. In de 'Galveston Herald' stond een artikel over drie mannen, inwoners van de States, die in Mexico-City een diamant met het onwaarschijnlijke gewicht van honderdnegentig karaat te koop hadden aangeboden. De drie hadden de diamant de naam 'Avondster' gegeven en een steen met dat gewicht was inderdaad even uniek als het hemellichaam. Nog opzienbarender was echter het slot van het artikel. De drie mannen waren op verdenking van bedrog

gearresteerd. Hun 'Avondster' bleek niet meer dan een groot stuk onzuiver bergkristal te zijn geweest!

Na hun ontscheping waren Soakes en Pete landinwaarts getrokken. Na een reis van maanden waren ze terechtgekomen in Arizona en dáár hadden ze eindelijk rust gevonden. Eigenhandig hadden Soakes en de opgroeiende jongen een huis gebouwd aan de voet van de Roske Mountains. Na twee jaren van ploeteren waren ze erin geslaagd een flink stuk land te ontginnen en konden ze de eerste opbrengst van hun akkers in het nabijgelegen Green Village verkopen.

De drie bedriegers in Mexico waren tot langdurige gevangenisstraffen veroordeeld. Een maand of acht geleden waren ze er echter in geslaagd te ontsnappen. Soakes had bij het lezen van dat bericht in een krant die in Green Village en omgeving verscheen de schouders opgehaald, zo vertelde hij. Het verleden was begraven.

Pete was intussen flink uit de kluiten gewassen en werkte als een paard op de akkers van de boerderij, die Soakes en hij 'De Avondster' hadden genoemd.

Tot drie maanden geleden hadden zij een leven geleid van vroeg opstaan, vele uren ploeteren op de velden en vroeg naar bed gaan.

'En toen,' besloot Soakes zijn lange relaas, 'het zal een maand of drie geleden zijn... toen kregen wij een brief uit Phoenix. Hij was geschreven door één van de ontsnapte gevangenen en kwam er in het kort op neer, dat ons aangeraden werd de echte Avondster af te staan... als wij tenminste wilden voorkomen dat er ongelukken gebeurden.'

'De echte Avondster?' riep Arendsoog uit.

'Ja, de schurken waren er kennelijk van overtuigd, dat wij die in ons bezit hadden,' antwoordde Soakes. 'Er stond uiteraard geen afzender op de brief en dus konden wij de schurken ook niet laten weten, dat dit niet het geval was. Er verstreken een paar weken en toen kregen wij, in het holst van de nacht, bezoek van drie gemaskerde kerels... Met de vreselijkste dreigementen probeerden ze uit ons te krijgen wáár de Avondster verborgen was. Uiteraard konden we ze dat niet vertellen. Toen ze een paar uur later weer vertrokken, was het huis één grote ruïne. Letterlijk alles hadden ze overhoop gehaald of vernield. Tafel- en stoelpoten waren doormidden gebroken om te kunnen zien of ze misschien hol waren. Alles was van de muren gerukt. Matrassen en kussens opengesneden, een zelfgemaakte kast tot brandhout gehakt en ga zo maar door.'

‘Prettig bezoek,’ zei Arendsoog ironisch, terwijl hij intussen naar Pete keek, die langzaam weer hun richting uit kwam slenteren.

‘Bij dat ene bezoek bleef het niet,’ ging Soakes intussen verder. ‘Twee, drie keer per week werden we uit onze slaap opgeschrikt door de schurken die als bezetenen om het huis reden, terwijl hun revolvers onafgebroken vuur spoten. Het enige, dat wij konden doen, was ons in het huis verschansen en de volgende dag de schade zo goed mogelijk herstellen.’

‘Was het intussen niet de hoogste tijd geworden om de sheriff te waarschuwen?’

‘Dat hebben we gedaan. De sheriff heeft zelfs een paar nachten met een aantal mannen op de loer gelegen, maar of de duvel ermee speelde: de schurken kwamen die bewuste nachten nooit opdagen!’

Arendsoog knikte vaag. ‘En wat had u gedacht om nu te gaan doen?’

Soakes beet even op zijn onderlip. ‘We hoorden verhalen over u en uw vriend,’ zei hij dan. ‘En omdat we werkelijk ten einde raad waren, besloten we uw hulp in te roepen.’

‘Onze hulp om wat te doen?’ vroeg Arendsoog kalm. ‘Moeten wij die kerels arresteren? U vertelde zelf, dat ze gemaskerd waren en het zal dus moeilijk zijn om te bewijzen, dat zij uw huis kort en klein geslagen hebben. En zonder voldoende bewijs zal geen rechter ze veroordelen.’

‘Daar had ik ook al aan gedacht,’ zei Soakes. ‘Nee, ik heb een ander plan en ik – of laat ik liever zeggen wij – zouden het op prijs stellen als u ons bij de verwezenlijking daarvan wilt helpen.’

‘Steekt u maar van wal!’

‘Wel als de tijd rijp is verspreiden we het gerucht, dat we de Avondster toch in ons bezit hebben en dat hij door kennissen van ons – en dat bent u met uw vriend dus – naar Phoenix gebracht zal worden om opgeborgen te worden in de kluis van de Central Bank of Arizona. Als de schurken dat horen, zullen ze tijdens dat transport hun slag willen slaan. Uiteraard hebt u niet de echte Avondster bij u, want die is immers spoorloos verdwenen. Maar zelfs al zou u die wel hebben, dan zouden de schurken nog geen schijn van kans hebben om hem te pakken te krijgen... al is een kwart van de verhalen die over u de ronde doen maar waar!’

Arendsoog deed alsof hij het compliment niet hoorde. ‘En verder, mister Soakes?’

‘Verder niets! Als die namaak-Avondster eenmaal veilig opgeborgen is in de kluis van de Bank in Phoenix hebben de schurken geen enkele

reden meer om ons nog langer lastig te vallen!’

Arendsoog staarde enige ogenblikken in gedachten voor zich uit. ‘Die echte Avondster,’ begon hij dan langzaam. ‘U hebt die toch gezien in Brazilië, mister Soakes?’

‘Wis en waarachtig!’

‘U zei dat hij tussen de honderdvijftig en tweehonderd karaat was. Hoeveel is zo’n steen ongeveer waard?’

‘Wie zal het zeggen, mister Stanhope? De Avondster van Jack Wale was... was... uniek!’ Soakes begon te stotteren van opwinding. ‘Diamanten ondergaan verschillende behandelingen voor ze werkelijk een sieraad zijn. De Avondster was in zijn ruwe toestand echter al een juweel. Hij was volmaakt kleurloos. Vaklui praten dan van blauwwit. In geslepen en gepolijste toestand kan ik hem mij alleen maar indenken in de kroon van een vorst... van een keizer... Er bestaan een paar beroemde diamanten, maar de Avondster zou ze allemaal geslagen hebben... Hij was een bundeling van schoonheid, van schittering, glans en gloed, van buiten hard en koud als een ijspegel, van binnen gloeide er echter een vuur...’

‘Hoeveel ongeveer?’ onderbrak Arendsoog de lyrische monoloog van Soakes.

‘Honderdduizend dollar... tweehonderdduizend... een kwart miljoen... Nogmaals: wie zal het zeggen. Als er meerdere geïnteresseerden zijn wordt de prijs opgejaagd. En ik kan u verzekeren, dat afgezanten van alle gekroonde hoofden op deze aarde naar Phoenix zouden stromen als de Avondster daar werkelijk geveild zou worden!’

Arendsoog floot verbijsterd tussen de tanden. Een kwart miljoen dollar voor een stukje materiaal van... Hij maakte uit het hoofd snel een rekensom. Eén karaat was tweehonderd milligram. Tweehonderd karaat was dus tweehonderd maal tweehonderd milligram en dat was veertigduizend milligram, wat weer hetzelfde was als veertig gram. Een stukje materiaal dus van hooguit veertig gram!

‘Hoe kunt u er zo zeker van zijn, dat de schurken te weten zullen komen, dat de diamant van Green Village naar Phoenix gebracht zal worden?’ vroeg hij dan.

‘Ik heb u al verteld, dat ik in een krantje dat bij ons in de buurt verschijnt, gelezen had over de ontsnapping van de drie “Avondmannen” uit de gevangenis van Mexico-City...’

‘Avondmannen...!’ viel Arendsoog hem verwonderd in de rede.

‘Ach natuurlijk... Dat had ik u nog niet gezegd,’ lachte Soakes. ‘Dat

is de naam die Pete en ik aan de schurken hebben gegeven. Die naam slaat niet alleen op het feit, dat ze op de 'Avondster' jagen, maar ook omdat ze alleen 's avonds opereren!

'Niet gek bedacht,' knikte Arendsoog begrijpend.

'Wel, ik heb erover gedacht om de uitgever van dat krantje thuis uit te nodigen en hem het hele verhaal over de Avondster te vertellen,' ging Soakes verder. 'En natuurlijk zal ik erbij vertellen, dat de diamant binnenkort naar Phoenix gebracht zal worden. Ongetwijfeld zullen de "Avondmannen", die zich ergens in de buurt moeten ophouden, dat nieuws te horen of te lezen krijgen!'

'Geen gek idee,' gaf Arendsoog toe. 'Maar er is één groot bezwaar aan verbonden...'

'Bezwaar?'

'Dat artikel kan niet alleen de "Avondmannen" op de hoogte brengen van uw plannen, maar het kan ook slapende honden wakker maken.'

Soakes dacht even na. 'Daar had ik nog niet aan gedacht,' gaf hij dan toe. 'Die schurken zijn de enigen niet die op een eenvoudige manier rijk willen worden. Maar... daar staat tegenover, dat ik geen andere manier zou weten om het gerucht te verspreiden...'

'Inderdaad,' zei Arendsoog. 'En het is essentieel, dat het nieuws aan de grote klok gehangen wordt. We kunnen achteraf wel zeggen, dat de diamant naar Phoenix gebracht is, maar er is een grote kans dat de "Avondmannen", zoals u ze noemt, daar geen spat van geloven en u blijven lastig vallen. En juist dáár wilt u een einde aan maken, is het niet?'

'Als u eens wist hoe wij ernaar verlangen om weer met een gerust hart te kunnen gaan slapen! Het is zo uitzichtloos om twee, drie maal per week de schade te herstellen die de nacht tevoren is aangericht.'

'Ik kan me dat levendig indenken, mister Soakes,' antwoordde Arendsoog uit de grond van zijn hart. 'Maar laten we dan in elk geval één ding goed afspreken: u praat níet met die verslaggever vóór wij in Green Village zijn.'

'Dus u komt!?' juichte Soakes.

'Zodra wij onze handen hier vrij hebben,' antwoordde Arendsoog, terwijl hij ongemerkt Pete opnam. De jongen leunde nu op de balustrade van de veranda. Zijn gezicht was volkomen emotioneel. 'U slaapt een keer goed uit en keert morgen terug naar Green Village. Wij volgen u dan over een dag of twee. De Roske Mountains liggen hier

niet zo gek ver vandaan. Hoelang denkt u over de terugreis te doen?’

‘Twee à twee-en-een-halve dag,’ zei Soakes, nog steeds glunderend. ‘Mag ik u en uw vriend mede namens Pete alvast heel hartelijk danken voor uw bereidwilligheid...’

‘Het is al goed, mister Soakes,’ onderbrak Arendsoog hem, terwijl hij overeind kwam. ‘Ik wil niet onbeleefd lijken, maar u hebt morgen weer een flinke rit voor de boeg... Pete ziet eruit alsof hij staande zou kunnen slapen.’

Voor het eerst leek het gezicht van de jongeman zich te ontspannen. ‘Ik val inderdaad bijna om,’ bekende hij.

‘Zal ik dan maar voorgaan?’ vroeg Arendsoog uitnodigend.

Toen Arendsoog weer de veranda op liep, zag hij dat Witte Veder op bijna dezelfde plaats bij het hek stond waar Pete geruime tijd gestaan had. Hij voegde zich bij hem.

‘Wat vind jij ervan?’ vroeg hij zacht.

Witte Veder gaf geen rechtstreeks antwoord op de vraag. ‘Soakes weten zeer erg veel van diamanten voor iemand die zijn koopman.’

‘Ik ben blij, dat het jou ook opgevallen is. En dan de manier waarop hij over die diamant sprak... Hij leek wel een dichter! Had je overigens in de gaten, dat hij even helemaal van slag was toen jij hem vroeg of hij Pete’s vader al kende vóór dat tragische ongeluk?’

Witte Veder knikte nauwelijks zichtbaar. ‘Hij zeggen hij kennen mister Wale van werken op grintbanken langs rivier.’

‘Misschien heeft Wale tóen al laten doorschemeren, dat hij iets gevonden had,’ veronderstelde Arendsoog. ‘Dat zou de reden kunnen zijn waarom Soakes zich het lot van Pete zo aantrok...’

‘Hij hopen op beloning!’

‘Als we het van een negatief standpunt bekijken, zou dat inderdaad het geval kunnen zijn geweest. Ik bedoel... als we ervan uitgaan dat Soakes niet de vriendelijke, meelevende man is die hij doet voorkomen te zijn.’

‘Hij krijgen beloning. Wale betalen zijn reis naar States!’

‘Juist! Maar dan dringt zich onweerstaanbaar een tweede vraag op: waarom blééf Soakes voor Pete zorgen? Ook na zijn terugkeer in de States?’

‘Misschien hij zijn inderdaad vriendelijke, meelevende man,’ merkte de Indiaan op. Het ontging Arendsoog echter niet, dat er iets van ongelooft doorklonk in de stem van zijn vriend.

‘Eigenlijk zouden we allebei een flink pak slaag moeten hebben voor het feit, dat we de man wantrouwen terwijl we geen enkel bewijs hebben,’ bromde de cowboy, een beetje nijdig op zichzelf.

Witte Veder deed alsof hij de opmerking niet gehoord had. ‘Mij vragen af waar zijn echte Avondster,’ ging hij onverstoorbaar verder.

‘Daar heb je inderdaad weer zoiets dat mij dwars zit,’ bevestigde Arendsoog. ‘Drie mensen hebben die diamant gezien: Wale zelf, Soakes en naar we mogen aannemen ook Pete. Wale is dood, Soakes kan liegen, maar waarom ontkende Pete dan niet dat hij de diamant gezien had? Al stond hij dan bij het hek, hij moet toch gehoord hebben wat Soakes ons vertelde. En wat belangrijker is: als Soakes het verhaal over die Avondster uit zijn duim gezogen heeft, waarom werd Wale dan vermoord?’

‘Door drie mannen die niet zijn diamantzoekers,’ vulde Witte Veder aan.

‘Waarom niet? Het kunnen toch collega’s van Wale zijn geweest die ook naar de States wilden terugkeren!’

‘Diamantzoeker met één oogopslag zien verschil tussen diamant en onzuiver bergkristal.’

Arendsoog sloeg met de vlakke hand tegen zijn voorhoofd. ‘Verdraaid! Je hebt gelijk! Zelfs al zouden ze in hun haast, om na de moord op Wale ervandoor te gaan, de steen niet goed hebben kunnen bekijken, dan moeten ze hem toch gezien hebben vóór ze hem in Mexico-City probeerden te verkopen! Iemand met verstand van diamanten zou onmiddellijk gezien hebben dat het nep was! Enfin, ze kwamen niet voor niets achter de tralies.’ Hij zweeg even en keek naar het raam van de logeerkamer waar net het licht uitgedraaid werd. ‘Er is trouwens nog iets dat me dwars zit,’ vervolgde hij dan. ‘In een mum van tijd wist iedereen aan boord, dat Wale een belangrijke vondst gedaan had, vertelde Soakes. Mijn vraag is dan: Hóé kwam men aan die wetschap? Van Wale? Van Pete? Van Soakes?’

‘Pete zijn jong en kunnen praten mond voorbij. Wale kunnen zijn overmoedig. Soakes kunnen vertellen en niet realiseren gevaren,’ deed Witte Veder een poging om een verklaring te vinden.

‘Zo lust ik er nog wel een paar,’ wierp Arendsoog tegen. ‘Drie mensen wisten van het bestaan van die diamant, dus één van die drie moet het verteld hebben. Het is voor mij overigens ook nog een raadsel waarom Wale zo uitgebreid ging rondbazuinen waar hij de diamant verborgen had...’

‘Waar hij diamant niét verborgen had,’ verbeterde Witte Veder hem echter. ‘Diamant niet zitten in hak van laars. In hak van laars zitten bergkristal...’

Arendsoog keek zijn vriend verward aan. ‘Het begint me te duizelen, joh. Natuurlijk heb je gelijk. De schurken die Wale vermoordden, vonden een stuk bergkristal en niet de Avondster, anders zouden ze nu niet zoveel moeite doen om hem alsnog te pakken te krijgen. Maar waarom vertelde Wale dat verhaaltje dan, als het niet waar was?’

‘Als iedereen aan boord weten Wale hebben grote diamant, Wale weten hij zijn in gevaar!’

‘Een reden te meer om de plaats waar hij hem verborgen had, niét te vertellen!’

‘Waar hij niét verborgen zijn!’ corrigeerde Witte Veder hem weer.

‘O.K.! Allright. Waar de diamant niet verborgen was. Het is onbegrijpelijk voor mij. Wale weet dat hij gevaar loopt en gaat dat gevaar nog vergroten door de aandacht te vestigen op de plaats waar de diamant zogenaamd verborgen is! Nogmaals: daar begrijp ik geen zier van.’

‘Jij niet hebben kinderen,’ zei Witte Veder nadat er even een stilte was gevallen.

‘Wat heeft dàt er nu mee te maken!?’ riep Arendsoog een beetje kribbig uit.

‘Als vos jagen op prooi, prairiehoen dansen en springen en lokken vos weg van nest,’ antwoordde de Indiaan geheimzinnig.

Arendsoog keek hem aan alsof hij aan het verstand van zijn vriend begon te twijfelen. Wat Witte Veder zei was waar. Dat was een feit. Het gold bovendien niet alleen voor het prairiehoen. Ook vele andere dieren, die zich door een roofdier bedreigd voelden, lokten deze rovers als het ware naar zich toe om op die manier de aandacht van het nest of leger af te leiden. Maar wat had dit in ’s hemelsnaam met de Avondster te maken!?

‘Jack Wale hebben kind,’ merkte Witte Veder op, aan wie de verwarring van zijn vriend niet ontgaan was.

Plotseling ging Arendsoog een licht op. Bedoelde Witte Veder dàt! Zou Jack Wale zo nadrukkelijk de aandacht op zichzelf en de plaats waar de diamant verborgen was gevestigd hebben om de aandacht af te leiden van... Pete...!? Het zou een verklaring kunnen zijn... Maar... waarom zou Jack Wale dat gedaan hebben als zijn zoon géén gevaar had gelopen? En wanneer had Pete gevaar gelopen? Het enig logische

antwoord was: als Pete, en niet Jack, de Avondster bij zich had gehad...!

‘Het zou kunnen,’ fluisterde hij bijna. ‘De laatste plaats waar iemand die diamant zou zoeken, was bij dat kind.’ Hij dacht na over zijn eigen woorden. Als het inderdaad zo gegaan was, zou Pete dan geweten hebben dat niet zijn vader maar hij de Avondster bij zich had? Het leek onwaarschijnlijk. Na de dood van zijn vader was de jongen volledig afhankelijk geweest van Soakes. Hij zou zijn ‘stiefvader’ toch wel in vertrouwen hebben genomen. Dit was zeker niet het geval geweest, want de Avondster was immers nog steeds spoorloos.

‘Laten we maar gaan slapen,’ stelde hij dan voor. ‘We komen er toch niet uit. Onze redenering is gebouwd op drijfzand. Het drijfzand van de veronderstellingen.’

HOOFDSTUK 3

Het wantrouwen groeit

Vijf dagen later, aan het begin van de middag, hielden Arendsoog en Witte Veder als bij afspraak hun rijdieren in. Tegen de indrukwekkende achtergrond van de Roske Mountains waren de witgepleisterde huizen van een dorp zichtbaar geworden. Het gehucht lag ingeklemd tussen twee steile bergruggen, die samen een 'V' vormden. Men kon het dan ook slechts van één kant naderen.

Arendsoog haalde zijn kijker uit een zadeltas en zette hem aan zijn ogen. 'Het is Green Village,' constateerde hij na enige tijd. 'Ik kan de tekst van een uithangbord lezen. 'Green Village Saloon' staat erop.' Hij borg de kijker weer weg en pakte uit zijn borstzak de eenvoudige kaart die Soakes voor hen getekend had.

'Laat eens kijken,' mompelde hij, terwijl hij de kaart bestudeerde.

Witte Veder's spiedende ogen zochten intussen systematisch het terrein af. Niets ontging hem. Iedere rotsformatie, ieder groepje struiken of bomen grifte hij in zijn geheugen.

'We moeten nog even in noordwestelijke richting blijven rijden,' vertelde Arendsoog zijn bevindingen. 'Achter die lage heuvelrug,' hij wees in de verte, 'moet een wagenspoor langs een drietal ranches leiden. Vlak voorbij de derde ranch buigt het spoor sterk naar het westen af. We moeten het blijven volgen en de eerste de beste farm die we dan zien, is die van Soakes.'

'Zijn zeer erg veel rustig,' merkte Witte Veder op.

Arendsoog knikte. 'Het zal door de hitte komen,' veronderstelde hij. De zon was nog maar net over haar hoogste punt heen. Er stond geen zuchtje wind en de lucht zinderde boven de kurkdroge grond. De vogels hadden hun nesten opgezocht. Ook uit de richting van Green Village verstoorde geen enkel geluid de intense stilte. Waarschijnlijk hielden de inwoners een siësta in afwachting van het moment, dat de zon haar meeste kracht verloren had.

'Laten we gaan,' zei Arendsoog dan, terwijl hij met zijn halsdoek het zweet uit zijn nek en van zijn voorhoofd wiste. 'Hoe eerder we bij Soa-